

N:o 67.

Toisena Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Luukk. 14: 16–24.

Jeesus sanoi fariseuksille: Yksi ihminen teki suuren ehtoollisen ja kutsui monta. Ja lähetti palveliansa ehtoollisen hetkellä sanomaan kutsutuille: tulkaat, sillä kaikki ovat valmistetut. Ja he rupesivat järjestänsä kaikki itseänsä estelemään; ensimmäinen sanoi hänelle: minä ostin pellon, ja minun pitää menemän sitä katsomaan; minä rukoulen sinua, sano minun esteeni. Ja kolmas sanoi: minä olen emännän nainut, ja en taida sentähden tulla. Ja kuin se palvelia tuli, sanoi hän nämä herrallensa. Silloin perheen isäntä vihastui, ja sanoi palveliallensa: mene kaupungin kaduille ja kujille, ja saata tänne vaivaiset ja raajarikot, ontuvat ja sokiat. Ja palvelia sanoi: herra minä olen tehnyt niinkuin sinä käskit, ja vielä nyt sias on. Ja herra sanoi palvelialle: mene maanteille ja pihoilte, ja vaadi heitä sisään tulemaan, että minun huoneeni täytettäisiin. Sillä minä sanon teille: ettei yhdenkään niistä miehistä, kuin kutsuttiin pidä maistaman minun ehtoollistani.

Tästä evankeliumista, kuten muutoin koko Raamatustakin tulee oppia, että, kuten usein olette kuulleet, käsittäisimme sen tarkoituksen niin oikealla ja yksinkertaisella ymmärryksellä, kuin meille suinkin on mahdollista, ja siihen sydämemme ja omantuntonne perustaisimme. Ken nimittäin tahtoo perkeleen kanssa sotia, hän ei saa sinne tänne huojua ja horjua, vaan täytyy hänen olla asiasta varma ja seisoa Raamatun selvällä ja vankalla pohjalla, sillä jos perkele epävarman käsityksen avulla saa hänet kahveliinsa, niin riepottelee se häntä sinne ja tänne kuin tuuli kuivaa lehteä. Meidän tulee siis tästä evankeliumista saada varma käsitys, niin että voimme olla kestäväiset.

Tätä evankeliumia ei tule ymmärtää pyhästä sakramentista tahi alttarin leivästä, kuten paavilaisemme ovat väkisin sen kiskoneet pyhään totisenruumiinpäivään tukien menettelyään moniin muihin Raamatun lauseisiin, vaikka niissä sangen vähän tai edes kirjaimel-

lakaan siihen viitata. Sen sijaan on tämän evankeliumin tarkoitus ja pääsisällys, että evankeliumi on kaikessa maailmassa saarnattu ja julistettu, mutta että harvat ihmiset ottavat sen vastaan. Sitä sanotaan tässä **ehtoolliseksi** sen vuoksi, että evankeliumi on viimeinen sana ja oppi ennen maailman loppua.

Puheena oleva ehtoollinen ei siis muuta ole kuin runsas ja kallisarvoinen kestitys, jonka Jumala on valmistanut Kristuksen kautta evankeliumillansa, joka meille tarjoaa runsaita lahjoja ja rikkaita tavaroita. Kutsumus taasen on niin tapahtunut, että, kuten teksti sanoo: **Herra lähetti palvelijansa** kutsumaan ihmisiä tälle kalliille ehtoolliselle, se on: Apostolit on kaikki **yhdellä** sanalla lähetetty kaikkeen maailmaan kutsumaan ja kehoittelemaan tälle ehtoolliselle **yhdellä** äänellä **yhdellä** evankeliumilla eli **yhdellä** sanomalla. Jos siis Pietari olisi tullut saarnaamaan siihen paikkaan, jossa P. Paavalikin ennen oli saarnannut, niin olisi se ollut yhtä saarnaa, jota toinen kuin toinen-

kin olisi saarnannut, niin että kuulijatkin olisivat voineet sanoa: Katsos, hän saarnaa aivan samoin kuin edellisen olemme kuulleet saarnaavan, he saarnaavat molemmat yhtä ja samaa asiaa. Heidän yhteen käyvää saarnaansa osoittaakseen sanoo evankelista: **Ja lähetti palvelijansa**, eikä sano palvelijoitansa, kuin monesta palvelijasta puhuen. Sanoma taas, joka palvelijan oli saattaminen ja julistaminen kaikille kutsutuille vieraille oli:

Tulkaat, sillä kaikki ovat valmistetut. Olihan Kristus kuollut, oli synnin ja kuoleman kuolemassaan surmannut, oli noussut ylös kuolleista, Pyhä Henki oli annettu, ja lyhyesti: kaikki oli valmistettu, mitä tähän ehtoolliseen kuului. Kaikki oli niin valmistettu, ettei se meille mitään maksanut, sillä Isä oli Kristuksen kautta koko juhla-aterian kustantanut, että me ilman mitään omaa ansiotamme ja mitään mukanamme tuomatta nauttisimme hänen tavaroitaan, lihoisimme ja rikastuisimme.

Ensin lähettää hän sitten palvelijansa Jumalan kansan luokse kutsumaan ehtoolliselle sitä, jolla oli lupaukset ja vakuutukset Jumalalta. Laki ja kaikki profeetat oli sitä varten annettu, että kansa valmistuisi Jumalalle, kuten enkeli Gabrielkin Johannes Kastajasta sanoo hänen isällensä Sakariaalle: **Hän täyteään Pyhällä Hengellä ja äitinsä kohdussa. Ja hän kääntää monta Israelin lapsista Herran heidän Jumalansa tykö. Ja hän käy edellä hänen edessänsä Eliaan hengellä ja voimalla, kääntäin isäin sydämet lasten tykö, ja tottelemattomat hurskasten toimen tykö, toimittaaksensa Herralle valmistetun kansan,** Luukk. 1: 15–17. Mutta kuinkas vieraat vastasivatkaan palvelijan kutsuun? Teksti lausuu:

Ja he rupesit järjensä kaikki heittänsä estelemään. Tämä tarkoittaa samaa, mitä Herra Matt. 10: 37, 38 sanoo: **Joka rakastaa**

isäänsä tai äitiänsä enää kuin minua, ei se ole minulle sovelias. Ja joka rakastaa poikaansa tai tytärtänsä enää kuin minua, ei se ole minulle sovelias. Ja kuka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, ei se ole minulle sovelias. Katsokaapas nyt, kuinka vähän sellaisia on, jotka ovat valmiit tuollaiseen itsensä kieltämiseen. Ken nimittäin tahtoo tälle aterialle tulla, hänen täytyy evankeliumin tähden panna alttiiksi kaikki, ruumiin, tavaran, vaimon, lapset, ystävät ja viholliset. Täytyypä hänen vielä hyljätä kaikki, mikä häntä evankeliumista erottaa, olkoon se kuinka hyvää, oikeata, pyhää tahansa.

Älkää myöskään ajatelko, että nämä itseänsä esteleväiset miehet olisivat eläneet törkeissä synneissä, vääriä asioita ja toimia harjoittaneet. Ei, heidän asiansa oli oikea ja hyvä. Eihän siinä ole mitään pahaa, että kauppoja tehdään ja askaroidaan, hankitaan elatus rehellisesti, mennään naimisiin ja eletään avioelämää. Mutta he eivät voi sen vuoksi näihin pitoihin tulla, etteivät he tahdo sydäntänsä irroittaa moisista toimista. Mutta niistä täytyy kuitenkin luopua, silloin kun evankeliumi seläistä vaatii.

Sinäpä kai sanot: Kyllähän minäkin halustaan evankeliumia seuraisin ja siinä riippuisin, mielelläni myös kaikki tekisin, mutta minun on vaikeata luopua tavaroistani, kodistani ja konnustani, vaimostani ja lapsistani; ja onhan Jumalakin käskenytt minun työtä tekemään ja elättämään vaimoni ja lapseni? Katsoppas, juuri siitä syystä onkin evankeliumin pääsisällys lyhyesti ristin ja pahenuksen sana, josta jokainen helposti pahenee. Niin, paitsi tämmöistä käskyä on hän vielä sen ohessa antanut sinulle toisenkin käskyn, että sinun tulee kunniottaa ja rakastaa häntä yli kaikkein luotujen ja pitää häntä korkeampana kaikkea, mitä ikänänsä tunnet, kuten ensimmäinen ja suurin käsky 5 Moos. 6: 5 kuuluu: **Sinun pitää ra-**

kastaman Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydämestäs ja kaikesta sinun sie-lustas ja kaikesta sinun mielestäs. Siis täytyy sinun kaikesta luopua, ennen kuin annat erottaa itsesi hänen rakkaudesta tai sanastaan.

Mutta eihän se mitään kadota, joka evan-geliumin tähden jostakin luopuu. Jos sinä sen vuoksi menetät tämän ajallisen elämän, niin antaa se sinulle kyllä toisen ja paremman, ijankaikkisen elämän, kuten Kristus Matt. 10: 39 sanoo: **Joka löytää henkensä, hänen pi-tää sen hukuttaman; ja joka henkensä hu-kuttaa minun tähteni, hänen pitää se löytä-män.** Jos sinun täytyy jättää vaimosi ja lapse-si, niin muista, että heistä pitää murheen Ju-mala, joka heille on antava paljoa paremman isän kuin sinä olet. Se tapahtuu totisesti, jos sen vaan uskot. Onhan sinulla luja sana, run-sas lupaus ja kehoitus, ettei hän anna sanansa turhaan rauveta vaan toteuttaa sen, jos ainoas-taan uljaasti siihen luotamme ja turvaamme. Hän esim. Matt. 19: 29 sanoo: **Jokainen kuin luopui huoneista, taikka veljistä, taikka si-sarista, taikka isästä, taikka äidistä, taikka emännästä, taikka lapsista, taikka pellostä, minun nimeni tähden, hänen pitää sata-kertaisesti saaman ja ijankaikkisen elämän perimän.**

Tässä on hänen sanansa ja lupauksensa, mitä me enemmän teemme tai mitä suurem-paa voimme pyytää? Noh, mitäs siitä vielä puuttuu? Ainoastaan uskoa. Tälle ehtoollisel-le ei siis tule kukaan, ellei hän tuo mukanaan oikeata uskoa, joka Jumalan korottaa kaik-kein luotujen yli ja häntä rakastaa. Mutta mitä tekee Herra kutsutuille vieraille, jotka näin itseänsä estelivät? Teksti sanoo:

Silloin perheenisäntä vihastui ja sanoi palvelijallensa: Mene nopiasti kaupungin kaduille ja kujille ja saata tänne vaivaiset ja raajarikot, ontuvat ja sokiat. Kaduille ja

kujille menemisellä ei mitään muuta tarkoite-ta, kuin että, sitten kun juutalaiset olivat teh-neet itsensä mahdottomiksi evankeliumia vas-taanottamaan ja sen hylkäsivät, opetuslapset sitten kääntyivät pakanain puoleen. Olivathan opetuslapset saaneet Kristukselta ennen hänen ylösnousemistaan käskyn olla kääntymättä pa-kanain puoleen, vieläpä olla saarnaamatta sa-marialaisten kaupungeissa, ja sen sijaan men-nä ainoastaan Israelin lasten huoneen lammas-ten tykö ja niitä paimentaa, kuten he tekivät-kin. Mutta kun sitten myöhemmin juutalaiset Kristuksen Jesuksen ylösnousemisen jälkeen alkoivat tätä sanaa vastustaa eivätkä tahtoneet sitä vastaanottaa, sanoivat opetuslapset heille, kuten Ap. Tek. 13: 46, 47 kirjoitetaan: **Teille piti ensin Jumalan sanaa puhuttaman, vaan että te sen hylkääte ja luette itsenne mahdottomiksi ijankaikkiseen elämään, katso, niin me käännämme meitämme pakanain tykö. Sillä niin on Herra meitä käsenyt, ja Jes. 49: 6: Minä panin sinun pakanain val-keudeksi, olemaan minun autuuteni ha-maan maailman ääriin.** Mutta mitäs merkit-sevät nämä hänen sanansa palvelijalle:

Mene maanteille ja aidoille, ja vaadi heitä sisälle tulemaan , että minun huonee-ni täytettäisiin. Tämä on ymmärrettävä neu-vottomista ja aroista tunnoista, joilla myöskin on osa tässä ehtoollisessa ja jotka pitää pako-tettaman tulemaan sisälle. Mutta tässä ei ole kysymyksessä ulkonainen, vaan sisällinen ja hengellinen pakotus, joka tapahtuu seuraaval-la tavalla: Kun evankeliumi saarnataan ja syn-ti paljastetaan eli selitetään, niin että ihminen tulee itsensä tuntemiseen, niin sanotaan tätä sisäänvaatimiseksi, se on: synti ajetaan voi-mallisesti omaantuntoon, niin että ihminen tuntisi mitättömyytensä ja kaikki työnsä syn-niksi ja kadotuksen ansainneeksi, sekä hänen omatuntonsa aivan äkkiä niin hätääntyisi ja neuvoton tuska valtaisi sydämen, että häneltä

kaikki hänen uskalluksensa ja apunsa raukeaksi, eikä hän enään missään kohden voisi itseensä luottaa ja niin vihdoin kaikin puolin itsestänsä epäilisi.

Kun tämä sitten on tapahtunut, on sellainen ihminen **vaadittu sisälle**, etkä sinä saa viivyttää hänen **sisään pääsyään**, vaan auttaa häntä tässä hätäytyneessä tilassa. Se taasen tapahtuu, kun lohdutat häntä evankeliumilla ja sanot hänelle, kuinka hän tulee synnistä pelastetuksi, lausuen: Usko Kristukseen, että hän on sinun synnistä vapahtanut, niin olet synnistä päässyt. Tätä tarkoitetaan sanoilla **compellere intrare**, (vaatia tulemaan sisälle). Ei siis tule tässä ajatella ulkonaista vaatimista, kuten ne asian selittävät, jotka tahtovat konnia ja roistoja väkisin ajaa tälle ehtoolliselle. Edelleen sanoo Herra palvelijalleen ja toisille:

Sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä kuin kutsuttiin, pidä maistaman minun ehtoollistani. Evankeliumim-

me päätös ja summa on siis, että ne, jotka varmimmin luulevat saavansa maistaa tätä ehtoollista, eivät sitä maista. Syyn olette kuulleet. Siis lyhyesti: Ne vieraat, jotka kutsuttuina eivät tulleet, ovat niitä, jotka töistänsä arvelevat ehtoollisen ansainneensa, näkevät paljon vaivaa ja luulevat varmasti saavansa ehtoollista maistaa. Mutta Herra päättää vakavasti sanoen: **ettei yksikään niistä miehistä pidä maistaman minun ehtoollistani.** Miksi ei, rakas Herra, eiväthän he ole toki mitään pahaa tehneet eivätkä petollisilla asioilla kulkeneet? Mutta kas, syy on siinä, että he ovat uskon hyljänneet eivät tunnustaneet sitä vapaasti jokaiselle eivätkä pitäneet tätä runsasta, kallista ehtoollista kaikkia luontokappaleita parempana. Koska se on kallis, vaatii se myöskin sellaisia ihmisiä, jotka sen sellaisena pitävät ja jotakin sen tähden alttiiksi panevat, olipa sitten mitä hyvänsä. Katsokaa, tämä on nyt evankeliumimme oikea ymmärrys lyhyesti esitettynä. Ken laajemmin sitä tahtoo selittää, se selittäköön. Amen.